

Prologue

*Even if I knew this would end.
ต่อให้ผมรู้ว่ารักของเราจะจบลงแบบนี้
I'd do it again.
ผมก็จะรักเธออยู่ดี*

เกรียง

เสียงก๊อนน้ำแข็งร็อกไอซ์กระทบกับแก้วใสดังกังวานไปทั่วบริเวณบ้านหลังใหญ่ที่เงียบสงบ ตามมาด้วยเสียงปากขวดเหล้าวิสกี้ที่ตกลงบนขอบแก้ว น้ำอำพันสีอ่อนค่อยๆ ไหลรินลงไปบนก้อนน้ำแข็งนั้นอย่างช้าๆ

ฝ่ามือหนาละออกจากขวดเหล้าชนิดโปรด วางมันลงข้างๆ แก้วร็อกบนโต๊ะหินอ่อน ก่อนที่จะเปลี่ยนมาจับแก้วนั้นยกขึ้นหมุนวนเบาๆ

ส่งผลให้ท่อนแขนแข็งแรงที่เต็มไปด้วยรอยสักรูปราชสีห์และ

ดอกกุหลาบเคลื่อนไหวไปตามการขยับกายของคนตัวใหญ่

“เอช”

เจ้าของชื่อชะงักไปเล็กน้อย ก่อนจะเอี้ยวตัวหันไปมองตามเสียงเรียก ชายหนุ่มรูปร่างผอมบางโยนกุญแจห้องกลับมาให้เจ้าของมันแบบส่ง ๆ พลางยกคิ้วขึ้นข้างหนึ่ง

“ถูกลับก่อนนะ ขอบใจที่ให้ยืมห้องซ้อม”

“ยืมแล้วมึงจะคืนไหม” เสียงทุ้มแซกกลับไปขำ ๆ พลางหัวเราะทุ้มต่ำในลำคอ

“กวนตีนนะมึง” ร่างเพรียวก่นด่าอย่างไม่จริงจังนัก ก่อนจะหันไปปิดประตูห้องซ้อมดนตรีส่วนตัวภายในบ้านของอีกคนคืนให้ อย่างเรียบร้อย

“เทศกาลดนตรีที่เขาใหญ่วันเสาร์นี้มึงไปใช่ไหม”

“เออ ไปเล่นกลองเป็นแบ็กอัปให้วง Messed”

หนุ่มนักดนตรีอาชีพตำแหน่งมือกลองที่ทำตัวเหมือนมือสมัครเล่นตบกลับไปอย่างไม่ใส่ใจมากนัก นิ้วเรียวยหียบนูหรือออกจากกล่อง Mevius บนโต๊ะขึ้นมาคาบไว้บนริมฝีปากหยัก ก่อนจะใช้ชิปไปตีเงินจุดประกายไฟดวงเล็ก ๆ ขึ้นมาเผาไหม้ตรงส่วนปลาย

“ยังเก็บไว้อีกหรือ”

“...”

“ชิปไปอันนั้นนะ”

ดวงตาสีเข้มตวัดมองอีกฝ่ายทันที ริมฝีปากหยักขยับเอื้อมเอ่ย “ยุ่งหน้า”

จริง ๆ *อยากด่าว่าเสือก แต่ก็แอบเกรงใจ*

“เออ ๆ ให้อภัย จันถูกลับแล้วละกัน...บาย”

เพื่อนสนิทยกฝ่ามือใหญ่ขึ้นมาโบกหย้อยๆ พลังสายหน้า
ไปมาเบาๆ ด้วยความเหนื่อยใจ ก่อนจะหมุนตัวเดินออกไปจากบ้าน
สไตล์โมเดิร์นทันสมัยหลังใหญ่แห่งนี้

มันอ้างว้างโดดเดี่ยวทันทีที่ประตูปิดลง...

และอีกคนก้าวออกไป

ควีนส์ชาวจางลอยพุ่งออกมาจากริมฝีปากหยัก ฝ่ามือหนา
ยื่นออกไปจับแก้ววิสกี้ที่ตอนนี้ น้ำแข็งก้อนโตละลายเจือจางแอล-
กอฮอล์ลงไปบางส่วน นัยน์ตาคมจ้องน้ำสีอำพันอยู่ครู่หนึ่ง ก่อน
จะยกขึ้นมากระดกลงคอแบบหยาบๆ

วิสกี้ถือเป็นเครื่องดื่มสุดคลาสสิก มีคาแรกเตอร์แตกต่างกัน
มากมาย ใช้ส่วนผสมด้วยกันทั้งหมดสามอย่างคือ น้ำ ข้าวบาร์เลย์
และฮีสต์ ดังนั้นไม่ว่าจะเป็นประเทศไหนก็สามารถผลิตวิสกี้ได้ สิ่งที่
ทำให้วิสกี้แตกต่างกันนั้นอยู่ที่กระบวนการผลิต การกลั่นและการหมัก
แต่ถ้าถามว่าเขาโปรดปรานวิสกี้ประเภทไหนมากที่สุด...

ไอริช วิสกี้

เหล่าวิสกี้ที่มีรสหวาน มีกลิ่นหอม และขมน้ำผึ้งใหม่ปลายๆ
สำหรับเขามันไม่ได้หมายถึงชื่อเหล่าเพียงอย่างเดียว
เพราะมันดันเป็นชื่อแฟนเก่าของเขาด้วย

...

เสียงทุ้มต่ำที่แหบพร่า

กลิ่นบุหรืที่คุ้นเคย

สัมผัสมือหนาที่อบอุ่น

เมื่อไหร่ความทรงจำเหล่านี้จะเลือนหายไปสักที

Rrrr Rrrr Rrrr

โทรศัพท์เครื่องบางที่วางอยู่บนหัวเตียงสั้นขยับไปมาจนน่าหงุดหงิด ทำเอาร่างเล็กที่นอนแผ่กายอย่างสบายใจอยู่บนเตียงควีนไซซ์หนานุ่มต้องค่อย ๆ ผงกหัวขึ้นมามองแสงสว่างที่ถูบวบบนหน้าจอ มือขวาคคว้าสะเปะสะปะกดรับโทรศัพท์แบบใบหู ก่อนจะกรอกเสียงจ้วเจียงลงไปยังปลายสายทั้งที่ยังคงหลับตาอยู่

“ฮัลโหล...”

[นังไอ]

“อือ...”

[ไอริช]

“เออ...อะไร...”

[มึงต้องตื่นเดี๋ยวนี้ กูบอกแล้วใช้ไหมว่ารถออกหกโมงเช้า นี่มันตีห้าแล้วนะ]

“หือ...” เรียวคิ้วสวยขมวดมุ่นเข้าหากันก่อนที่ดวงตากลมพยายามจะปรือขึ้นมามองเวลาบนโทรศัพท์มือถือ กะพริบหรือขึ้นลงในคราแรก ก่อนจะเบิกกว้างสุดขีดเมื่อเห็นเวลาที่ฉายชัดเจนอยู่บนหน้าจอโทรศัพท์

“ฉิบหาย!” คนตัวเล็กผุดลุกขึ้นมาจากเตียงด้วยความรีบร้อนทันที

[ให้ไวเลย กว่าจะขับไปถึงเขาใหญ่ วันนี้กูต้องไปดูเรื่องเซตอัปสถานที่...]

หัวสมองไม่เหลือเวลาให้ประมวลผลคำพูดอะไรอีกต่อไป ไอริชตัดสินใจกดตัดสายเพื่อนร่วมงานอีกคนทันทีอย่างไม่สนใจใยดี ก่อนจะรีบย่ำร่างวิ่งเข้าห้องน้ำไปจัดการธุระให้เสร็จเรียบร้อย

ดวงตากลมทอมองตัวเองผ่านบานกระจก เส้นผมสีบลอนด์เทา
ยุ่งเหยิงไม่เป็นทรง ผิวขาวเนียนละเอียด ใบหน้าเรียวยาวรูปไข่ และไฟ
เล็กๆ ตรงปลายจมูก ทุกอย่างประกอบรวมกันขึ้นมาเป็นไอริช

ฝ่ามือเล็กยื่นกำด้ามพลาสติกแปรงฟันอยู่หน้ากระจกด้วย
สีหน้าขุ่นมัว ความหงุดหงิดตีรวนขึ้นมาปะทะอารมณ์ตั้งแต่เข้ามิด
ไร้แสงตะวัน...มันเข้าเสียดจนขนาดไก่อังไม่ทันชั้นเลยด้วยซ้ำ

ไม่รู้ว่ามีโหนที่ตื่นสาย

หรือไม่สบอารมณ์ที่เมื่อคืนฝันถึงใครบางคนกันแน่

ฝันถึงซ้ำๆ เหมือนคนที่ยังเอาแต่จำและลืมไม่ได้

ที่จริงก็คงเพราะว่าเขาคนนั้นนะ...

ดันเป็นแฟนเก่าคนโปรดยังไงล่ะ

Chapter 1

“ครั้งนี้สปอนเซอร์ใหญ่เนอะ”

เสียงเย็นชาเปรยขึ้นมาแบบราบเรียบ ดวงตากลมโตปรี๊ดติดง่วงหน้อยๆ ของเจ้าตัวนั้น ทำให้ร่างบางแลดูเซ็กซี่นิดๆ อยู่ตลอดเวลา

ไอริชกวาดตามองไปรอบทั่วบริเวณพื้นที่จัดงานเทศกาลดนตรีกลางแจ้งขนาดใหญ่ ก่อนจะถอนหายใจออกมาทีหนึ่งเมื่อคิดถึงงานอีเวนต์ที่กำลังรออยู่ตรงหน้า

“ผู้จัดการวงมาบ้างหรือยังอะ” พาย สาวสวยร่างสูงสมส่วนเจ้าของเรือนผมสีดำขลับถามออกมาด้วยความสนอกสนใจ น้ำเสียงน่ารักและขี้เล่นของเธอไม่ได้ช่วยให้ไอริชรู้สึกว่าจะดีขึ้นแต่อย่างใด “เห็นรายชื่อแล้วมีแต่เบอริใหญ่ๆ ในวงการมาเล่นทั้งนั้นเลยนี่”

“อือ...ใช่” คนตัวบางรับคำเบาๆ ก่อนจะยกข้อมือขวามือขึ้นมามองนาฬิกาดูเวลา “อีกราวๆ สักสามสิบนาทีก็น่าจะมาแล้วแหละ”

“ตื่นเต้นทุกครั้งที่มีอีเวนต์เลยอะ” พายว่าพลางหยิบป้าย

สถาปน์ให้เพื่อนซี้ที่นั่งทำหน้านิ่งอยู่ข้างกัน “เอาไป อันนี้ป้ายของมึง”

ไอริชเหลือบตามองสิ่งที่อยู่ในมือของอีกฝ่ายเล็กน้อย ก่อนจะรับมันมาสวมไว้ที่คอ

‘Artist Relation’

ตำแหน่ง Artist Relation หรือเรียกได้สั้น ๆ ว่า AR นั้น งานหลักแล้วคือมีหน้าที่ดูแลศิลปิน โดยจะแบ่งออกเป็นสองประเภท ได้แก่ AR ในบริษัทอีเวนต์ ซึ่งจะเป็นตัวแทนคอยดูแลศิลปินที่ได้รับการติดต่อให้มาเล่นในงานอีเวนต์ กับอีกแบบหนึ่งเป็น AR ประจำวงของศิลปิน มีหน้าที่ติดต่อประสานงานแทนตัวศิลปินอีกที

สำหรับในกรณีนี้ ร่างบางถือว่าเป็นแบบแรก ก็คือเป็น AR ของบริษัทอีเวนต์ มีหน้าที่คอยดูแลประสานงาน จับจองคิวของศิลปินให้เข้ามาเล่นในงานอีเวนต์ของบริษัท บอกเงื่อนไขและข้อกำหนดต่าง ๆ ให้ทางศิลปินได้รับทราบ มีการพูดคุยกับโปรดักต์เมเนเจอร์ถึงเรื่องงบประมาณ คอยดูแลเรื่องสวัสดิการ ข้าวปลาอาหาร น้ำเครื่องดื่ม รวมไปถึงเรื่องที่จอตลอดในวันงาน เรียกว่าคอยจัดการอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ให้แก่เหล่าศิลปินที่จะมาร่วมแสดงนั่นเอง

“ฉันล่ะอีกจกแกจริง ๆ ได้ใกล้ชิดศิลปินตลอดเลย” พายซึ่งทำงานอยู่ในตำแหน่ง Co Project-manager เหลือบมองแผ่นป้ายที่ห้อยของอีกฝ่ายแล้วก็ได้แต่พริ้มพริ้มยิ้มออกมา

“รู้ไหม ทำไมฉันถึงทำตำแหน่งนี้ได้” ไอริชมองหน้าเพื่อนสนิทแล้วถามกลับไปเรียบ ๆ

“ทำไม”

“เพราะฉันไม่บ้าดาราไง”

ริมฝีปากบางเหยียดยิ้มออกมาเมื่อเห็นว่าเพื่อนรักถลิ่งตาใส
ไม่ว้ายยักไหลซึ้นเบา ๆ อย่างไม่มีหระ

“มึงไม่กัตุสักวันจะตายไหมล่ะ” พายพรุฒมหายใจออกมา
หนัก ๆ ก่อนจะสะดับโบทหน้าหันขวับไปอีกทางอย่างคนมีจริตจะก้าน
ทำท่าทางราวกับว่ากำลังนอนอยู่ แต่ที่จริงไม่ได้คิดอะไรเพราะ
ภายในใจรู้ดีว่าเพื่อนสนิทตัวเองเป็นคนปากร้ายแต่ใจดี

คนโดนด่าหลุดหัวเราะออกมาเล็กน้อยเพียงเสี้ยววินาที ก่อน
ที่จะปรับกลับไปเป็นสีหน้าเรียบเฉยเย็นชาดังเดิม ราวกับว่าไม่ได้มี
อะไรเกิดขึ้นก่อนหน้า

ไม่ใช่ว่าตัวเขาไม่มีความชอบพอในตัวศิลปินหรือดารารอก
แต่เขาแค่เป็นคนจัดการและเก็บอารมณ์เก่ง...แค่นั้นเอง

หลังจากที่เวลาผ่านไปได้ราว ๆ ครึ่งชั่วโมง ขั้นตอนการชววนด์
เช็กก็เริ่มต้นขึ้น ผู้จัดการและผู้ดูแลศิลปินแต่ละวงก็เริ่มทยอยไหลมา
ที่หน้างานกันตามคิว

ขั้นตอนการชววนด์เช็กไม่ใช่ขั้นตอนที่ยุ่งยากมากนัก เพียงแต่
เป็นการตรวจสอบความถูกต้องของระบบเสียงทั้งหมด สักรววจว่า
อุปกรณ์ทุกชิ้นต่อพ่วงเข้าด้วยกันอย่างถูกต้องตามที่ได้ออกแบบและ
รับแจ้งมา รวมถึงอุปกรณ์แต่ละตัวสามารถทำงานได้ตามปกติอย่าง
ที่ควรจะเป็นไม่มีผิดเพี้ยน เพื่อลดโอกาสความผิดพลาดระหว่างการ
แสดงให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

“โอเคครับ...ถ้าันรบกวนช่วยสแตนด์บายก่อนขึ้นแสดงหนึ่ง
ชั่วโมงนะครับ”

หลังจากที่ทำการชววนด์เช็กกับตัวแทนผู้ดูแลศิลปินหรือผู้

จัดการวางแผนที่เรียบร้อยแล้ว เรื่องต่อไปก็ต้องทำการแจ้งรายละเอียดเรื่องจำนวนข้าวกล่อง น้ำดื่มที่จัดเตรียมให้ การใช้ห้องน้ำ พื้นที่จอดรถ ทั้งนี้ทั้งนั้นทาง AR จะไม่ได้ดูแลเฉพาะตัวศิลปินเท่านั้น แต่ยังคงครอบคลุมไปถึงพี่ๆ ทีมงาน ช่างเทคนิค ซาวนด์เอ็นจิเนียร์ รวมถึงนักดนตรีแบ็กอัปอีกด้วย

ปกติแล้วขั้นตอนของการว่าจ้างแสดงดนตรีของศิลปินนั้นทางวงจะมีการส่งข้อมูลมาให้ก่อนที่จะถึงวันงานจริงอยู่แล้วว่าต้องการอะไรเป็นพิเศษ อุปกรณ์ที่จำเป็นจะต้องการใช้ โดยที่ให้ทางบริษัทอีเวนต์เป็นฝ่ายเตรียมไว้ให้ในเชิงทางเทคนิค เตรียมข้าวอาหาร น้ำดื่ม เป็นจำนวนเท่าไร แต่ข้อมูลเหล่านั้นจำเป็นจะต้องมีการพูดคุยและรีเช็คกันอีกรอบเพื่อความถูกต้องที่สุด สิ่งที่จะทำให้ทุกอย่างออกมาราบรื่นสำหรับตำแหน่งนี้คือการสื่อสาร

เรียกได้ว่าเป็นงานที่ต้องใช้ความใส่ใจและละเอียดอ่อนเป็นอย่างมากเลยทีเดียว

“ของวง Messed ขึ้นเล่นตอนเที่ยงคืนเป็นวงปิดใช้ไหมครับ”
ผู้จัดการวงดนตรีตัวผมได้ถามซ้ำอีกครั้งเพื่อความมั่นใจ

“ใช้ครับ ربกวนช่วยมาสดแดนด์บายช่วงเวลาห้าทุ่มด้วยนะครับ” เออาร์หนุ่มบอกอีกฝ่ายเสียงนุ่ม ก่อนจะคลี่ยิ้มหวานให้หนึ่งทีพอเป็นมารยาท

มันเป็นรอยยิ้มที่ถ้าเพื่อนเขาเห็น ก็คงจะต้องบอกว่าปลอมมากแน่ๆ

“ขอบคุณครับ”

“ยินดีมากครับคุณมาย ถ้าต้องการอะไรสามารถแจ้งเพิ่มเติมได้เลยนะครับ”

และอีกหนึ่งสิ่งที่สำคัญในการทำ Artist Relation นั้น คือการจดจำใบหน้าและชื่อของทุกคนให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะสามารถทำได้ เพราะจะทำให้การดำเนินงานเป็นไปอย่างลื่นไหลไม่มีสะดุดมากยิ่งขึ้น

ขั้นตอนการซาวนด์เช็คดำเนินไปเรื่อย ๆ จนสิ้นสุดลงในช่วงหลังเที่ยงก่อนเวลาบ่ายโมง ใบหน้าชาวไสฉวยความหงุดหงิดเอาไว้ อย่างชัดเจน เมื่อมายืนหลบมุมอยู่ตรงบริเวณที่พักสตาฟฟ์คนเดียวเงียบ ๆ อากาศร้อนที่มาพร้อมกับความเรื่อร่มากของผู้คนทำให้เขาอยากจะลองกลายเป็นคนบ้าดูสักครั้ง

ไอริชไม่ได้ชื่นชอบการที่ต้องพูดคุยกับผู้คนหลากหลายหรือพบเจอใครใหม่ ๆ ทุกวัน การเรียนก็ไม่ได้ถือว่าจบตรงสายที่จะมาทำงานด้านอีเวนต์ ทว่าบุคลิกดูดีมีความน่าเชื่อถือ รวมถึงความนิ่งในอารมณ์ ความมีสติ ประสานงานได้อย่างเด็ดขาดเฉียบคม และรู้จักจังหวะในการวางตัวพูดคุยนั้น ทำให้เขาสามารถทำงานในตำแหน่ง Artist Relation ได้อย่างดีโดยไม่มีขาดตกบกพร่องมาแล้วเกือบสามปี

แรกเริ่มเดิมทีหลังเรียนจบสาขาบัญชี เขาก็เป็นเพียงพนักงานบริษัททั่วไป แต่เมื่อมีอะไรบางอย่างเข้ามาเป็นแรงผลักดัน ก็เลยก่อให้เกิดความรู้สึกที่ว่า...

อยากจะลองเดินทางให้ไกลความฝันของตัวเองเข้าไปอีกนิดหนึ่งละมั้ง

“พี่ไอ เดี่ยวข้าวจะมาส่งตอนบ่ายสามนะ”

เสียงเรียกของลูกน้องในที่มึงดึงความสนใจให้ว่างบางต้องหลุดออกจากห้วงภวังค์ความคิดของตนเอง ดวงตากลมหันไปสบมอง

ใบหน้าของสถาปนิกหนุ่มน้อย ก่อนจะทำเพียงพยักหน้ารับเบา ๆ โดยไม่ลืมที่จะสั่งกำชับทิ้งท้ายไว้อีกครั้ง

“เดี๋ยวตรวจสอบด้วยล่ะ ว่าเมนูกับจำนวนถูกต้องไหม”

“ได้ครับ พี่ไอ” หนุ่มน้อยรับคำ ก่อนจะก้มลงอ่านลิสต์รายการอาหารรวมถึงคำขอเกี่ยวกับของกินต่าง ๆ ที่ทางศิลปินทั้งหลายได้ทำการแจ้งไว้ก่อนหน้านี้ “มีอันหนึ่งตลกมากเลยพี่”

“หือ...อะไร” ไอริชถอนหายใจออกมา ก่อนจะหันหน้ามามองอีกคนอย่างเหนื่อยหน่าย

“มีคนรีควেসต์ขอผัดกะเพราไก่ไม่ใส่ใบกะเพรา” หนุ่มน้อยหัวเราะร่วนออกมาเล็กน้อย “เขาบ้าปะเนี่ย”

‘ผมแค่แพ้ใบกะเพรา...แต่ชอบกินผัดกะเพรานี่ ให้ทำยังไงล่ะ’

‘ฮ่า ๆ คุณนี่มันตลกชะมัด’

‘ไอเค้ ถ้ามันทำให้คุณหัวเราะได้...ผมก็ดีใจ’

บทสนทนาสั้น ๆ ในความทรงจำวนกลับมาทันที

“บุลลี่คนอื่นอีกที พี่จะฟ้องพายุให้มาดุเราหนัก ๆ เลย” คนเย็นชาบอกด้วยน้ำเสียงราบเรียบที่มาพร้อมกับเรียวคิ้วสรวบนบนใบหน้าขมวดเข้าหากัน ส่งผลให้คนที่ยืนยิ้มร่าอยู่เมื่อครู่รีบหุบปากจับทันที เหมือนมีคนเอาฝ่ามือหนามาอุดเอาไว้

“ขอโทษคร้าบ” หนุ่มน้อยตัวกลมที่ห้อยบัตรสถาปนิกไว้คอคอรีบก้มหัวลูกลี้ลุกลน ค้อมตัวลงอย่างนอบน้อมเดินออกจากห้องพักไปทันที เพื่อหนีอารมณ์ร้ายของพี่ใหญ่ในทีม AR ที่ไม่รู้ว่าจะปะทุขึ้นมาเมื่อไหร่

สาบานว่าไม่มีใครอยากจะทำเจอบุ๊มตัวเล็กร่างบางในเวอร์ชัน
ระเบิดอารมณ์เลยสักนิด

ดวงตาคู่สวยหลับปริ้มลงพยายามสะบัดไล่ความคิดถึงแปลก ๆ
ที่เล่นงานเขามาตลอดทั้งวันแม้กระทั่งในความฝันเมื่อคืน มันช่างดู
ไม่สมกับเป็นเขาเอาเสียเลยกับการที่ทำให้เรื่องไร้สาระมามีผลต่อ
จิตใจขนาดนี้ ไอริชสูดลมหายใจเข้าออกลึก ๆ เพื่อเรียกสติและจดจ่อ
อยู่กับสิ่งที่จะต้องทำในงานอีเวนต์ยามค่ำคืนนี้แทน

ทุกอย่างเกิดขึ้นตรงตามเวลา

ทุกอย่างเป็นไปโดยไม่มีข้อบกพร่อง

ทุกอย่างเหมือนจะดำเนินไปได้ด้วยดี จนกระทั่ง...

“ใจ วง Messed มาหรือยัง”

ฝ่ามือขาวยกวิทยุสื่อสารสีดำในมือขึ้นมาจตริมฝีปาก ก่อนจะ
เอ่ยถามไปถึงปลายทางที่ออกไปรับศิลปินตรงลานจอดรถ ปลาย
เท้าขยุกขยิกไปมาอย่างคนร้อนรนเล็กน้อย ไม่นานนักหนุ่มน้อยก็
ตอบกลับมา

“รับมาแล้วครับ”

ไอริชลอบถอนหายใจแผ่วเบาด้วยความโล่งอก ก่อนจะเหลือบ
มองนาฬิกาข้อมือตนเอง

อือ...ถือว่าทำเวลาได้ดีเลยวันนี้

หลังจากนั้นไม่นานนัก กลุ่มศิลปินวง Messed ที่ประกอบไปด้วยสมาชิกสี่คน อันได้แก่ นักร้อง คีย์บอร์ด เบส และกีตาร์ ตลอด
จนทีมงานรวมถึงนักดนตรีแบ็กอัป ก็เดินทางมาอยู่ที่ห้องพักรับรอง
ศิลปิน ไอริชเหลือบมองใบหน้าใสในกระจกแบบไว ๆ เพื่อตรวจดู
ความเรียบร้อยของตนเองเป็นครั้งสุดท้ายหลังจากที่เหนื่อยล้ามา

ตั้งแต่เช้า เออาร์คนเก่งปรับเปลี่ยนสีหน้าบ้านยิ้มหวานขึ้นมาทันที
เมื่อบานประตูถูกเปิดออก

“สวัสดีครับ”

การทักทายสั้น ๆ และบทสนทนาถามไถ่ทั่วไปจึงเริ่มต้นขึ้น
ไอริชกวาดสายตาไปโดยรอบ สำนวณมองทั้งศิลปิน ผู้จัดการวง รวมถึง
ถึงพี่ ๆ ทีมงานท่านอื่น ๆ ที่กำลังทยอยเดินเข้ามาภายในห้องพักของ
นักดนตรี ก่อนที่รอยยิ้มหวานจะต้องนิ่งค้างไปหลายวินาที เมื่อ
ดวงตากกลมเหลือบไปเห็นใบหน้าของใครบางคนเข้า

ร่างสูงใหญ่กำยำนิ่งชะงัก เรือนผมสีดำทรงเปิดข้างโดนเซต
ขึ้นไปแบบลวก ๆ เส้นผมที่โดนปัดเสยตกลงมาปรกใบหน้าอย่างเป็น
ธรรมชาติส่งผลให้คนตรงหน้าดูเซอร์นิด ๆ ห่วงสีเงินวาววับบนใบหู
จำนวนไม่ต่ำกว่าหกกรู รวมถึงจิวโลหะบริเวณคิ้วและปากนั้น สามารถ
เรียกความสนใจจากสายตาของผู้คนที่ได้พบเห็นได้เป็นอย่างดี ดวงตา
คมสีเข้มเบิกกว้างขึ้นเมื่อเห็นใบหน้าเย่อหยิ่งติดเย็นชาของคนตรง
หน้า ริมฝีปากหยักเผยออ้าก่อนแปรเปลี่ยนเป็นเหยียดยิ้มออกมา
เล็กน้อย

“ดีใจที่ได้เจอ”

“...”

“วนกลับมาเจอกันอีกจนได้นะคุณ”

Chapter 2

ไอริชไม่เชื่อในพรหมลิขิต...

รวมถึงเรื่องความรักอะไรแบบนี้ด้วย

‘มึง... ฎไปไม่ได้แล้ววะ ต้องกลับไปงานบวชน้อง’

‘ไอ้เหี้ย จะเทกง่าย ๆ เลยว้างั้น’

‘โอ้ย ฎขอโทษจริง ๆ แต่เดี๋ยวกฎจะขายบัตรหาคนมานั่งข้าง ๆ
มึงเอง’

‘มึงจะให้ฎนั่งข้างคนแปลกหน้าตลอดคอนเสิร์ตเนี่ยนะ’

‘ก็คิดซะว่าอย่างน้อยเขาก็คงชอบฟังเพลงไทยเดียวกับมึงแล้ว
กัน’

ใบหน้าใสฉายแววหงุดหงิดเอาไว้อย่างชัดเจน คิ้วเรียวยาว
ขมวดมุ่นเข้าหากันจนแทบจะผูกเป็นปม ดวงตากลมทอดมองเวลา
บนหน้าจอดิจิทัลด้านบนแผ่นป้ายโฆษณาแล้วก็ได้แต่ถอนหายใจ

ออกมาด้วยความไม่สบายอารมณ์

เขาเกลียดคนประเภทมาสายและไม่ตรงต่อเวลาเอาสุด ๆ

ปลายเท้าเรียวเริ่มจะขยุกขยิกอยู่ไม่นิ่ง เมื่อหนุ่มปริศนาที่ซื้อตั๋วคอนเสิร์ตต่อจากเพื่อนของเขาและนัดรับบัตรกันหน้างานไม่ยอมไพล่หัวมาให้เห็นสักที ถ้าเกิดท่าทางไม่ดีก็คงต้องตั้งใจขืนหนีเข้างานไปก่อน โบหน้าขาวมองซ้ายมองขวาไปมาเพื่อสอดส่องสายตามองหาคนที่น่าจะคล้ายกับรูปโปรไฟล์ในแชตไลน์ที่เขาเพิ่งสนทนาด้วยมากที่สุด ทว่าก็ไม่พบเลย

“...คุณครับ”

ร่างบางหันไปหาตามเสียงทุ่มแหบพร่าที่เอ่ยดังขึ้นมาอยู่ทางด้านหลัง

“ใช่คุณคนขายบัตรที่นั่ง J9 หรือเปล่าครับ”

“ใช่”

คนหน้าหยิ่งได้ตอบกลับไปด้วยน้ำเสียงเย็นชาติดหัวนิดหน่อย เพราะไม่พอใจที่อีกฝ่ายมาช้าเกินกว่าเวลาที่นัดหมายไว้ค่อนข้างเยอะ

“ขอโทษที พอดีรถมันติดมากจริง ๆ”

ชายตัวสูงใหญ่ที่โดดเด่นไปด้วยรอยสักทั้งแขนขวาร้องบอกข้อแก้ตัว คล้ายกับว่าเดาอารมณ์ขุนมัวจากนัยน์ตากลมของอีกคนได้ เขาอยู่ในชุดเสื้อยืดสีดำแขนสั้นใส่กางเกงยีนส์ขาด ๆ ที่ดูแสนจะธรรมดา ยังมีหมวกแก๊ปสีดำที่อีกฝ่ายสวมเพื่อบังบังใบหน้าด้านบน ประกอบกับแมสก์สีขาวนั้นด้วยยิ่งแล้วใหญ่ ส่งผลให้อริชมองเห็นอีกฝ่ายแค่ช่วงดวงตาก็เท่านั้น

นัยน์ตาคมสีเข้มที่ดูดุหน่อย ๆ

ทว่าเขาก็ไม่ได้สนอกสนใจอะไรนักหรอก ก็แค่คนแปลกหน้าใหม่ล่ะ

“อือ ไม่เป็นไร” คนชี้หึ่งดหิงดบอกด้วยสีหน้าที่ไม่เป็นไรสุด ๆ
“เฮ้ย...ตัวของคุณ”

ฝ่ามือขวยยืนส่งให้อีกฝ่ายแบบสุภาพ ถึงจะไม่พอใจอย่างไร เขาก็ยังคงต้องรักษามารยาทกับคนแปลกหน้าอยู่

“งั้นก็...เข้าไปกันเลยไหมครับ” หนุ่มปริศนาเอ่ยถามโดยที่ดวงตาคมเข้มหยีลงเล็กน้อย รวากับว่าใบหน้าที่ซ่อนอยู่ภายใต้แมสก์นั้นกำลังระบวยิ้มออกมาอยู่ยังไงอย่างงั้น

“ก็เอาสิ”

ไอริชบรรยายตามองอีกฝ่ายด้วยความรู้สึกไม่ชอบใจสักเท่าไรหรอก ก่อนจะขยับเดินนำไปยังทางเข้าด้านในคอนเสิร์ตที่มีเจ้าหน้าที่ตรวจบัตรยืนอยู่ตรงบริเวณหน้าปากทางเข้าฮอลล์

“คุณมาดูครั้งแรกหรือเปล่า”

คนด้านหลังเปรยถามขึ้นอย่างเป็นมิตร ขณะที่สองขาเรียวกำลังก้าวเท้าตามอีกคนแบบไว ๆ เดินตรงไปยังโซนที่นั่งของตนท่ามกลางความมืดสลัวของพื้นที่ภายในฮอลล์ใหญ่ ที่ถูกหริ่แสงไฟลงเพราะใกล้เวลาเริ่มการแสดงเต็มที

อีกฝ่ายนั่งเงียบทำหูทวนลม รวากับว่าไม่ได้ยินคำถามที่เพิ่งออกมาจากปากคนตัวใหญ่เมื่อครู่ จนกระทั่งนั่งลงตรงที่นั่งแถวหน้าสุดริมทางเดินเรียบร้อยแล้วจึงได้พุดขึ้นแบบห้วน ๆ

“ครั้งที่สองแล้ว”

คิ้วหนาของหนุ่มปริศนากระตุกขึ้นเล็กน้อยเมื่อได้รับคำตอบกลับมา ถึงแม้ว่ามันค่อนข้างจะดีเลยไปหน่อยก็ตาม

“งั้นเหวอ ของผมครั้งแรกเลย” คนตัวใหญ่หัวเราะเล็กน้อย ก่อนจะหยุดตัวลงนั่งเบาะข้างกัน “เพราะทำงานยุ่งมากจนไม่มีเวลาว่างมาได้ครั้งที่แล้ว”

“คุณทำงานแล้วเหวอ” ไอริชถามอีกฝ่ายด้วยน้ำเสียงปนประหลาดใจหน่อย ๆ

“ครับ” เขารับคำก่อนจะถอดหมวกเก็บใส่ใต้อาบนศีรษะออก เผยให้เห็นทรงผมโก่ข้างที่ดูแล้วให้ความรู้สึกเป็นหนุ่มแบบบอยอยู่ไม่น้อย ดวงตาสีเข้มหันมามองไอริชนิดหน่อย ก่อนจะกล่าวออกมาอย่างคาดเดา

“ดูท่าคุณยังเรียนอยู่ละสิ”

ประโยคนั้นทำให้อีกคนนี้วุ่นวายเพราะรู้สึกคล้ายว่ากำลังโดนกดด้วยอายุอยู่

“ใช่...อยู่ปีสอง”

และก่อนที่คนแปลกหน้าจะได้อ้าปากถามอะไรต่อ แสงไฟในฮอลล์ทั้งหมดก็ดับพื้บกะทันหันเป็นสัญญาณว่าคอนเสิร์ตกำลังจะเริ่มทำการแสดงแล้ว ทั้งสองจึงต่างคนต่างเงยบ หันไปสนใจและจดจ่ออยู่กับสิ่งที่กำลังจะได้รับชมในสองชั่วโมงต่อจากนี้แทน

มันก็ไม่ได้ฮึดฮัดอย่างที่คิด...

ไอริชแอบเหลือบมองคนข้างกายที่กำลังฮัมบทเพลงที่กำลังบรรเลงออกมาเบา ๆ ด้วยความรู้สึกหลากหลาย คนตัวใหญ่ข้างกายไม่ได้ก่อให้เกิดความรำคาญใจอย่างที่เขาคิดเมื่อตอนก่อนหน้า แดมหนุ่มแปลกหน้ายังทำเพียงแค่อัดมิดดัมและปล่อยหัวใจให้ลอยละล่องไปกับดนตรีเรื่อย ๆ

แบบเดียวกับที่ไอริชกำลังทำ

ไร้ซึ่งบทสนทนา มีเพียงแค่การหันมาสบตากันบ้างพอดิบพอดิ
ในบางจังหวะก็เท่านั้น

แต่ไม่รู้ว่าจะทำไมมันโคตรดีเลยอะ

“ผมชอบเพลงนี้”

เจ้าของเสียงทุ้มแหบพร่าโน้มลงมากระซิบใกล้ ๆ แต่นั่นก็ไม่ได้แนบชิดเกินไปจนน่าอึดอัด

คนหน้าหียงปรายตามองเล็กน้อย ทว่าริมฝีปากบางก็ยอม
ขยับตอบกลับไป

“อือ” ไอริชกระตุกยิ้มออกมานิดหน่อย “ชอบเหมือนกัน”

“คุณกลับยังใจเหรอ”

หลังจากที่การแสดงและความประทับใจว่าสองชั่วโมงจบลง
ผู้ชมก็ทยอยพากันลุกเดินออกจากฮอลล์ไปที่ละแถว คนแปลกหน้าที่
นั่งเงียบอยู่ข้างกันมาเนิ่นนานก็เริ่มทำตัวอึดอัดดีพิศุดจ้อชวนเขา
คุยอีกครั้ง

“รถตู้” ร่างเล็กไหวไหวเบา ๆ “ไม่ก็แท็กซี่”

“ถ้าจะไปหาอะไรกินกันมั๊ย”

คนตัวใหญ่เอียงปากเอ่ยชวนอีกฝ่ายขึ้นมาแบบดี ๆ แบบไม่มี
ที่มาและไม่มีเหตุผลรองรับ ทำให้คนหน้าหียงชะงักไปเล็กน้อย ก่อน
จะตามมาด้วยสีหน้าลังเลและครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง

“เดี๋ยวกินเสร็จผมไปส่ง”

คิวเรียวยาวเล็กขึ้นนิด ๆ “...งั้นก็ตามนั้น”

ก็...กลับฟรี มันดีกว่านั่งแท็กซี่หรือรถสาธารณะอยู่แล้วไง

เสียงหัวเราะทุ้มต่ำในลำคอตั้งขึ้นแผ่วเบา ก่อนที่คนอาสาไป

ส่งจะเป็นฝ่ายเดินนำออกไปก่อนอย่างคนอารมณ์ดี ไอรินชอบตอน
หายใจออกมานิดหน่อย เมื่อรู้สึกประหลาดอยู่ไม่น้อยที่ตัวเองกล้า
ไปกินข้าวกับคนแปลกหน้าที่ยังไม่เคยแม้แต่จะได้เห็นใบหน้าของเขา
ชัด ๆ

รู้แค่มิตรสนิยมทางดนตรีเหมือนกัน...แค่นั้นเลย

“กินข้าวต้มไหม ผมรู้จักร้านอร่อย ๆ แถวนี้อ”

ไอรินพยักหน้าหนึ่งทีอย่างคนไม่คิดอะไรมากมาย

“ก็ไปสิ”

“คุณนี่ว่าง่ายดีเนอะ” คนตัวใหญ่พูดออกมาด้วยน้ำเสียง
หยอกเย้า

“หมายความว่าไง”

“ก็ผมพูดอะไร คุณก็เอออออกห่อหมกด้วยหมดเลย” นัยน์ตา
สีเข้มของอีกฝ่ายมีประกายแวววาวเจ้าเล่ห์ฉายชัดขึ้นมา ก่อนจะ
หยีลิ้งราวกับว่าเขากำลังระบายนัยมอยู่โดยที่มีแมสก์สีขาวกำลังช่วย
ปกปิดมันไว้ “ชัดกับหน้าดี้อ ๆ ของคุณมาก”

อะไรก็ไม่รู้ ไม่ชอบใจเลย

คนตัวเล็กขมวดคิ้วเข้าหากัน “อะไรคือหน้าดี้อ”

“ก็หน้าดี้อ...ดี้ออะครับ” คนตัวใหญ่โน้มใบหน้าลงมาหากัน
เล็กน้อย ใช้ดวงตาคมเข้มคู่นั้นจับจ้องและสำรวจอีกคนอย่างตั้งใจ
“เนี่ย แบบที่คุณกำลังทำอยู่อะ”

ใบหน้าชาวไร่ร้อนนวบวาบขึ้นมาเมื่อโดนหนุ่มแบดบอยมอง
สบตากันตรง ๆ อีกคนเลยจำต้องเบี่ยงสายตาลบทำทีมองพื้นอย่าง
แนบเนียน แกล้งทำเชยในทันทีจริงแล้วเมื่อครุ่นนี้ร่างบางรู้สึกร้อนผ่าว
ไปจนถึงใบหู

ส่วนคนช่างหยอกล้อทำได้แค่เพียงกระตุกยิ้มภายใต้แมสก์
 สีขาวที่กำลังสวมไว้

“คุณนั่งมอ”ไซค์ได้ไหม”

เมื่อก้าวเดินมาจนถึงบี๊กไบค์คันใหญ่สีดำสนิทของตน คน
 แปลกหน้าจึงค่อยเอ่ยถามอีกฝ่าย

“ไม่ได้ก็ต้องได้แล้วไหมตอนนี้ละ” ร่างบางหันมาตอบด้วย
 สีหน้าเรียบนิ่ง หากแต่แฝงไปด้วยคำพูดคำจาประชดประชัน

ที่ว่าคำตอบนั้นกลับเรียกรอยยิ้มจากคนตัวใหญ่ได้อีกครั้ง

เขาละชอบซะมิด...คนหน้าดีอ ๆ แบบเนี่ย

“ถ้ากลัวก็ต้องเกาะแน่น ๆ นะครับ”

หนุ่มปริศนาพูดพลางยื่นหมวกกันน็อกให้ผู้โดยสารสวม และ
 แน่นอนคำตอบของประโยคนั้นจะเป็นอะไรไปไม่ได้เลย นอกจาก
 การยื่นใบหน้าเข้าหากันแบบแหย ๆ กับคำพูดเหยย ๆ ของอีกคน

“สะหล่อมมาก...อย่าพูดอะไรแบบนี้อีกนะ”

และตามมาด้วยคำพูดจาเหน็บแนมอย่างเจ็บแสบ

“ซี่หูตึงหูตึง แมวตัวนี้” เจ้าของเสียงทุ้มต่ำพึมพำออกมา
 ผ่นวเบา แต่ก็ตั้งใจให้แมวตัวที่ว่านั้นได้ยิน

เกิดเสียงจี๋ปากดังขึ้นด้วยความขัดใจจากไอริช ประกอบกับ
 ใบหน้าดีอ ๆ นั้นที่ยังดูดีเข้าไปใหญ่ เมื่อดวงตากลมฉายแววไม่
 พอใจออกมา ทว่าสิ่งเหล่านั้นกลับทำให้คนชอบเข้าชอบแหยรู้สึก
 อารมณ์ดีขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก

ถูกใจ...อยากเล่นด้วย

คงเป็นอะไรประมาณนี้ละมัง

ใช้เวลาเดินทางเพียงไม่นาน บี๊กไบค์คันใหญ่ก็พาทั้งคู่มาถึง

ร้านข้าวต้มริมถนนซึ่งเป็นจุดหมายปลายทางในครั้งนี้นั้นมันเป็นแค่ร้านอาหารเล็กๆ ที่ตั้งอยู่ในซอยไม่ไกลจากสถานที่จัดคอนเสิร์ตมากนัก แต่กลับมีผู้คนคึกคักเนืองแน่นอยู่ประมาณหนึ่ง ถึงแม้ว่าจะเป็นเวลาดีดี่นใกล้เที่ยงคืนแล้วก็ตาม ดวงตาคมเข้มเหลือบมองใบหน้าชาวไสนิตหนึ่งด้วยความไม่แน่ใจ ก่อนจะเอ่ยถาม

“คุณกินอะไรแบบนี้ได้ใช่ไหม”

“แล้วทำไมจะกินไม่ได้” ไอริชเลิกคิ้วขึ้นพลางถามกลับ ก่อนจะเดินตามอีกคนเข้ามาภายในร้าน

“ก็...หน้าตาคุณดูออกจะลูกคุณหนูนิดๆ” อีกฝ่ายตอบออกมาตามที่ใจคิดโดยไม่ปิดบัง

ส่วนลูกคุณหนูที่ว่าชักสีหน้าขึ้นมาทันที “ถ้าคุณว่าผมอีกที ผมจะด่าแล้วนะ”

คนตัวใหญ่ยืนมองดูเจ้าแมวขี้หงุดหงิดที่กำลังกางกรงเล็บอยู่ตรงหน้า ชูฟอๆ ใส่เขาฟอ ด้วยความรู้สึกแอบนึ๊กสนุกอยู่ในใจลึกๆ ก่อนจะนั่งลงบนเก้าอี้เหล็กทรงกลม คนตัวเล็กเห็นแบบนี้จึงนั่งตามลงมาที่ฝั่งตรงข้าม

“อ้าว ก็คิดว่าด่าออกมาแล้วชะอีก” คนขี้แก้งแสรังตีหน้าชื่อใส่อีกคน ก่อนจะหลุดหัวเราะร่วนออกมา มีเอนาปลดแมสก์ที่สวมเพื่อปกปิดใบหน้าครึ่งล่างมาวางไว้บนตัก การกระทำเหล่านั้นเลยเผยให้เห็นใบหน้าคมคล้ำแบบเต็มๆ

ไอริชถึงกับนั่งไปเล็กน้อย ดวงตากลมกะพริบปริบๆ มองอีกฝ่าย อดไม่ได้ที่จะต้องเอ่ยทักถามถึงสิ่งที่เด่นชัดที่สุดบนใบหน้าหล่อเหลานั้น

“นี่คุณเจาะปากด้วย?”

คนมีใจห่วงสีเงินอยู่ที่ริมฝีปากหยักยิ้มบาง ๆ

“แล้วมันโอเคมั้ยล่ะ”

ไอริชนั่งคิดอยู่ชั่วครู่ “ก็...เหมาะกับคุณดี”

อือ...ไม่รู้ทำไม ใบหน้าคมคายของอีกคนถึงได้ดูเหมาะสมดูเข้ากับรอยสักรอยเจาะบนตัวเขานัก

ดูแบบบอยชะมัดเลย

“อยากอัดประโยคเมื่อก็เก็บไว้เลยแฮะ” เจ้าของเสียงทุ้มแหบพูดที่เล่นทีจริงทิ้งไว้ ก่อนจะหยิบปากกาทักกับกระดาษที่วางอยู่บนโต๊ะขึ้นมาเขียนเมนูโปรดของตนลงไปด้วยความเคยชินเพราะเขาเป็นขาประจำ โดยไม่ลืมที่จะเงยหน้าขึ้นมาถามคนตัวเล็กที่นั่งตาแป๋วอยู่ทางฝั่งตรงข้ามด้วย

“อยากกินอะไรเป็นพิเศษปะ”

อีกคนยกมือบางขึ้นโบกไปมา ก่อนจะบอกปิด “สั่งมาเหอะกินได้หมดอะ”

“เลี้ยงง่ายดิเนะ” หนุ่มแบดบอยว่าพลางอมยิ้มนิด ๆ

“...อยากจะโดนสักทีไซ้มั้ย”

ริมฝีปากหยักยิ้มอีกครั้ง เมื่อเห็นแว่น้อยตรงหน้าหรือตามองเขาด้วยสายตาเอาเรื่องเอาราว

“คุณชื่ออะไรนะ” คนที่ซ่าของเลยจำต้องเปลี่ยนเรื่องไปเพื่อเอาตัวรอด “ผมชื่อเอช”

“ไอ” อีกฝ่ายเฟลอคล้อยตาม ตอบกลับมาอย่างง่ายดาย “ไอริช”

“ว้าว...เหมือนชื่อวิสกี้เลย”

“มันเป็นชื่อประเทศต่างหาก”

“ฮ่า ๆ ก็นั่นแหละ” เอชหัวเราะพลางกระตุกยิ้ม ห่วงจิวโลหะ
สีเงินบนริมฝีปากกวาววับเมื่อต้องกับแสงไฟ

หา*รู้*ไม่ ว่ามันทำให้หัวใจของใครอีกคนกระตุกตาม
ริมฝีปากบางขยับเอื่อยตามอีกฝ่ายออกไปโดยไม่รู้ตัว
“เจ็บไหม”

เอชเลิกคิ้วขึ้นนิดหน่อย “หือ...หมายถึง?”
“ที่เจาะปากนะ”

“อือ...ก็มีเจ็บ ๆ บวม ๆ วันแรก ๆ ครับ” คนชอบเจาะแอบนั่ง
คิดเมื่อต้องนึกย้อนไป ก่อนจะเล่าเสริมต่อ “แต่ถ้าดูแลดี ๆ ก็ไม่มี
ปัญหาอะไรเลยนะ”

“อ้อ” คนหน้าหึงรับคำ ในขณะที่ดวงตากกลมคู่นั้นยังคงจับ
จ้องจิวสีเงินที่ริมฝีปากไม่เลิก จนคนชอบแห่ยอดไม้ได้ที่จะต้องถาม
ออกมาในเชิงที่เล่นทีจริง

“แล้วคุณอยากรู้บ้างไหม”

“ว่า”

“ถ้าจูบกับคนมีจิวที่ปากแล้วจะรู้สึกยังไง”

ไอริชนิ้วหน้าทันทีเมื่อได้ฟังคำถามจบ

“ไอ้บ้า” ริมฝีปากบางดำกราดกลับไป ก่อนจะนึกสงสัยอยู่
ในใจ ว่าอีกคนพูดจ่ากึ่งหยอกเข้ากึ่งเอาจริงออกมาแบบนี้
ให้*ดู*มีเสน่ห์ได้ยังไงกัน